

Египатски фараони четврте династије били су први који су започели градњу великих (или да цитирамо наше министре – капиталних) објеката којима су себи градили славу и бесмртност. Овај обичај опстао је међу властодршцима кроз векове, па ни владари мале Србије нису остали имуни на тежњу да великим грађевинама своја имена урежу у памћење наредних генерација. Ако се вратимо у недавну прошлост, сетићемо се како је режим Слободана Милошевића народу изнуреном од санкција поклатио подземну станицу Вуков споменик, а данас, док Србија већ полако, али неумитно замире, престоница добија нови фараонски објекат, мост на Ади, чије су спајање две стране пре два дана свечано објавили председник Борис Тадић и градоначелник Београда Драган Ђилас.

Великим градовима су потребни велики објекти, па иако је нови мост већ изазвао бројне критике, он ће вероватно постати нови симбол града, као што данас Београд не можемо замислити без Газеле. Београд ће се мењати, а мост ће остати и трајати, и за отприлике 30 година ће се видети да ли је саграђен на правом месту и да ли је решио саобраћајне проблеме због којих је подигнут. Као што данас готово нико не зна колико је коштала Газела, вероватно ни тадашњи Београђани неће размишљати о цени, и питати се да ли је тачан податак изнет у емисији ТВ станице Дискавери, да ће мост са приступницама коштати милијарду долара, односно око 750 милиона евра (градоначелник Београда Драган Ђилас наводи да је изградња моста коштала 120 милиона евра, колико су коштале и приступне саобраћајнице, док напредњаци баратају цифром од 400 милиона евра).

Можда ће будући Београђани живети у богатијој Србији и Београду, који ће до тада успети да врате све кредите којима је мост оптерећен, па се неће упитати ко је одлучио да се у сиромашној Србији гради толико скуп објекат, и да ли је могло да се нађе неко јефтиније решење. А будућност можда и неће бити тако светла, па ће можда нека

будућа власт, притиснута огромним дуговима изазваним градњом моста, покренути истрагу о трошењу новца и разјаснити да ли је било малверзација и корупције. Ипак, без обзира на све критике и недоумице, мора се признати да нови мост већ сада делује импозантно, а занимљиво је приметити да носећи стуб моста заједно са челичним ужадима, гледан са бока, даје контуру пирамиде, која, с обзиром на ситуацију у којој је настао, неминовно буди асоцијације на владаре старог Египта.

Фараоне у Србији ипак немамо, а кога уместо њих у будућности треба да памтимо и обожавамо сугерисао нам је наш председник: „Највише везујем овај мост за Ненада и Зорана и био бих најсрећнији када би с

е тако и звао, али морамо питати и грађане", надахнуто нам је преложио Борис Тадић, јер како је рекао, да није било Зоранове визије и Ненадовог инсистирања, моста не би ни било. Већ смо навикли да демократе понављају да није било Зорана не би било ни модерне Србије, а Тадић, који је њих двојицу ставио уз бок, вероватно је желео да нам каже ни модерног Београда не би било да није било Ненада.

Какав је живот у Србији после Зорана и у Београду после Ненада добро знају сви они који ни Београд и Србију не гледају са председничких висова, и зато већини обичних грађана председников предлог мора звучати, најблаже речено, неумесно. Јер, нити је историја у Србији поч

ела од
Зорана

Ћинђића, нити је Београд створио Ненад Богдановић. Код нас је већ одавно постало нормално да се све користи у дневнополитичке сврхе, али је већ крајње провидно користити икону Зорана Ћинђића кад год нешто треба сакрити, и благо речено, још неумесније будућим генерацијама предати (и продати) Зорана и Ненада као симбола напретка и препорода Србије. Сви ми који живимо у Србији добро увиђамо докле су нас довеле „Зоранове визије“, а сви који живе или бораве у Београду знају какав је грађевински и урбанистички хаос, поред врло бројних банковних рачуна, иза себе оставио Ненад.

Сви већ знамо и шта ће нам у наслеђе оставити Борис Тадић и његова „екипа“, и зато треба да се надамо да нови мост никако неће бити назван ни по Зорану ни по Ненаду,

Зоранов мост, Борисов метро

Пише: Александар Костић
среда, 10 август 2011 12:12

да не бисмо будућим генерацијама остављали лажне идоле, и да нам се сутра не би десило да неком падне на памет да се метро, који ће градити Французи, назове по Борису.

Суд о њима даће будуће генерације, а ми треба да се надамо да ће за неколико деценија сви они бити заборављени.